

at regne ud, hvilket der giver Nøst til Ministerens Raadighed og hvilket Mindst, er Hovedgrunden for mig til at anmode Thinget om at forfaste dette Forslag den, at Ministeren ikke ønsker nogen større Raadighed i denne Sag end den, han har begjæret, og den, der ligger i Udvalgets Forslag. Jeg ønsker ikke at undvære denne ansvarlige Mellemmand, Sparekassensinspektøren, som der er indført, og jeg vil sige, at Indenrigsministeriets forskellige Brancher ere saa mange og saa omfattende, at det ikke kan ønske at overtage en saa vilkaarlig ubegrændset Myndighed, som der er foreslaaet. Man maa bestemt holde paa at faae en saadan ansvarlig Embedsmand, der i alle almindelige Tilfælde kan handle paa egen Haand, og kun i exceptionelle Tilfælde henvende sig til Ministeriet for at faae dets Samtykke, der saa naturligtvis tillige gjør Ministeriet i alt Fald moralsk ansvarlig overfor den Personlighed, der gjør Indstillingen. Jeg tillægger denne Sag en ikke ringe Betydning, da Ministeriet ikke ønsker at paatage sig den umiddelbare Udførelse af Tilsynet med Sparekasserne eller det Ansvar, som følger dermed. Vædringsforslaget under Nr. 6 til § 6 anser jeg for at være fuldstændig utilstedeilig, da det jo, som bemærket, gaar ud paa, at den Institution, som skal sættes under et Slags Tilsyn, selv sammensætter det Tilsyn, der skal bedømme den. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 10 er jeg ogsaa af den Mening, som allerede udtalt ved Sagens 2den Behandling, at det er saa langt fra at vise nogen Mistillid inod eller give en ringere Stilling for de Sparekasser, hvor Bestyrelserne vælges af Repræsentanterne, at Sparekassensinspektøren har Leilighed til ogsaa at gjøre sig bekendt med deres Forhold, at det endog i mange Tilfælde maa anses for et Gode for dem, men saaledes som dette Vædringsforslag er redigeret, og med den Bemærkning, hvormed det ender: medmindre der af det indsendte Marsregnskabs maatte fremgaa en Tilbagegang i Reserverfonden eller anden Uregelmæssighed" forekommer mig at være som Lovregel en fuldstændig Umulighed. — Jeg kan ikke erkjende, at det paa nogen Maade kan gaa an at udstemme Forslagets § 11. Denne Paragraf vil utvivlsomt, være nødvendig indtil man endelig ved Lov faar ordnet Bankernes Vilkaar; den vil ikke kunne undværes, naar man skal holde Haand over de bestaaende Banker og paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade begrænse dem til det, de kunne taale ligeoverfor Sparekasserne; men naar man samtidig dermed vil paalægge Ministeren inden 2 Aar at fremlægge et Lovforslag om Bankerne, er det mig ikke bekendt, at man endnu ved Lov har givet en Minister et saadant Paalæg, og jeg vil paa ingen Maade indestaa for, at jeg vil kunne fremsætte et saadant Lovforslag inden den Tid. Jeg veed ikke, at man tidligere har paalagt en Minister en saadan Forpligtelse, og jeg maa bestemt modsætte mig, at det sker her.

En ganske anden Ting er, at man kan forlange at en Lov, som allerede bestaar, skal revideres, ikke desto mindre vil jeg ogsaa fravaade Revisionsbestemmelsen. Jeg tror, at efter Alt, hvad der er passeret, og med den Hensynsfuldhed, hvormed man er gaaet frem ligeoverfor Sparekasserne i den Form, hvorunder Lovforslaget nu foreligger, er det rigtigt, at de komme til No. Det udelukker jo ingenlunde, at hvis der fremtidig skulde ses at være Mangler eller Ønster, som man kunde have med Hensyn til Lovens Udvikling enten i den ene eller den anden Retning, — for det turde være muligt, at de kunne gaa til begge Sider — dette da kan komme frem baade ved Regjeringens og ved privat Initiativ, men denne bestemte Grændse for, hvorlænge en Lov med Sikkerhed skal gjælde, tror jeg i de allerfleste Tilfælde er skadelig og forhindrer, at man slaar sig til No med de opnaaede Forhold. Jeg vil derfor for mit Vedkommende meget bestemt fravaade at vedtage en saadan Bestemmelse. De Vædringsforslag, der ere fremkomne af sprogensende Natur, skal jeg ganske overlade til det høie Things velvillige eller mindre velvillige Behandling.

Buch: Jeg vil kun overfor den høitærede Ministers Bemærkning til § 11, at det ikke gif an at udstemme denne Paragraf, uden at Ministeren forøvrigt begrunde, hvorfor det ikke gif an, gjentage, at Bankerne, hvad enten de have Sparekasser eller ikke, føre det samme Liv og have den samme Forretning og hovedsagelig det samme Princip, saa jeg kan paa ingen Maade indse, hvorfor § 11 ikke kan udstemmes. Naar den høitærede Minister sagde, at det gif ikke an ved denne Lov at forlange af Ministeren, at han inden 2 Aar skulde fremsætte et Lovforslag om Bankerne, og at det var noget ganske Nyt at forlange Saadant, saa skal jeg dog tillade mig at henvise til et Lovforslag, der er indbragt af den ærede Ordfører og 2 andre Medlemmer, og i hvis § 2 det hedder: „Senest 3 Aar efter, at denne Lov" — nemlig Loven om Præsternes Lønninger — „er traadt i Kraft, har Finanzministeren for Rigsdagen at fremlægge Forslag til Lov om, paa hvilke Betingelser det skal være samtlige Lænderydere tilladt at løse Præstetien" osv. Utsaa, det er ikke noget aldeles Nyt, vi her have foreslaaet. Jeg kan heller ikke indse, hvad der skulde være i Veien for at bestemme, at Ministeren, naar han har 2 Aar dertil, skal fremkomme med et saadant Lovforslag som det, vi forlange, forudsat, at det er Menningen i Thinget, at en Lov for Bankerne er fuldt saa nødvendig som Loven om Sparekasserne. Det er i alt Fald min Mening, det er jeg gaaet ud fra, og derfor vil jeg til det Sidste gjøre Mit til, at vi kunne faae en Lov om Bankerne frem med Tiden.